

Kazakhstans biskopar bekräftar äktenskapets oupplöslighet med dess konsekvenser

Ärkebiskop Tomash Peta. Credit: Wikimedia Commons CC 3.0

Av Carl Bunderson

Astana, Kazakhstan, 2 januari 2018 (CNA). – Tre kazakhstanska biskopar undertecknade i söndags ett uttalande som bekräftade att det inte är tillåtligt (*illicit*) att tillåta katoliker som är frånskilda och ogiltigt omgifna sakramental kommunion om de inte lever i enlighet med den sedan länge gällande Kyrkans undervisning.

Uttalandet offentliggjordes som svar på sådana normer som ett flertal biskopsgruppen utfärdat sedan *Amoris laetitia* promulgerats.

”Det är inte tillåtligt (*non licet*) att rättfärdiga, godkänna eller legitimera, vare sig direkt eller indirekt, frånskilda och icke äktenskapliga stabila sexuella relationer genom den sakramentala disciplinen så kallade ”frånskilda och omgifna” till den Heliga kommunionen, som i detta fall är en disciplin som är främmande för hela den katolska och apostoliska traditionen (läs hela brevet 31 december 2017 till biskoparna).

”Då vi nu offentligt och inför våra samveten och inför Gud som dömer oss är vi uppriktigt övertygade att vi gjort en tjänst till Kyrkan i våra dagar en kärlekens tjänst och till den högste Översteherden Sankt Petri efterträdare och Kristi Ställföreträdare på jorden.

Uttalandet var undertecknat av Ärkebiskopen Tomash Peta av Maria Santissima i Astana; hjälpbiskopen biskop Athanasius Schneider; Ärkebiskopen Jan Pawel Lenga, emeritusbiskop av Karaganda.

Det kommer nästan ett år efter det att samma biskopar kungjort en vädjan om bön att påven Franciskus ville bekräfta Kyrkans ständiga praxis i frågan om äktenskapets ouplöslighet.

De tre biskoparna anmärkte att några biskopar ute i världen – som på Malta och Sicilien – har utfärdat normer som tillåter de frånskilda och omgifna, som har en make eller make i livet och som ändå lever i ett ”stadigvarande samboende *more uxorio*” med en tredje person, ”får ta emot försoningens sakrament och kommunionen medan de fortsätter att ha intentionen att bo och leva tillsammans *more uxorio* med en person som inte en make eller maka.

More uxorio, som betyder ”på äktenskapligt sätt”, hänvisar i det här sammanhanget till samboende och sexuell relation mellan två som inte är giltigt gifta.

”Dessa pastoralnormer har fått godkännande från olika hierarkiska auktoriteter. En del av dessa normer har till och med fått godkännande av Kyrkans högsta myndighet”, påpekar de. Påven Franciskus hade sänt ett brev redan 2016 från biskoparna i regionen Buenos Aires i Argentina som godkände normer.

Påvens brev, och normerna från Buenos Aires, promulgerades sedan i *Acta Apostolicae Sedis*, vilket blev känt först förra månaden.

”Spridandet av dessa kyrkligt godkända pastoralnormer har orsakat en stor och fortgående förvirring hos de troende och i prästerskapet. Det är en förvirring som rör de centrala uttrycken för livet i Kyrkan, så som det sakramentala äktenskapet med familjen och den Heliga Eukaristins sakrament”, påpekade de kazakhstanska biskoparna.

De sa att ”det i praktiken betyder en väg att godkänna och legitimera skilsmässor och därigenom ett slags införande av skilsmässa i Kyrkans liv”, om Kyrkan öppnade kommunionen för de frånskilda omgifta.

Sådana pastoralnormer, sade de, ”visar sig med tiden i praktiken” bana vägen för ”skilsmässornas gissel”, och citerade Andra Vatikankonciliet pastoralkonstitution om Kyrkan i världen, *Gaudium et spes*.

Biskoparna vidhöll att Kyrkan snarare borde vara ”ett försvarsverk och ett tydligt tecken som väcker strid mot skilsmässornas gissel ... på grund av hennes ovillkorliga trohet till Kristi lära.”

”Ett godkännande eller legitimering av att äktenskapets heliga band kränks, också indirekt genom den nämnda nya sakramentala disciplinen, är en allvarlig motsägelse av Guds uttryckliga vilja och Hans bud,” skrev de kazakhstanska biskoparna.

De påpekade att sexuella handlingar mellan icke gifta ”alltid står i motsats till Guds vilja och utgör allvarlig överträdelse” och att inga

omständigheter, även med hänsyn tagen till mindre skuld”, kan tillföra ett sådant sexuellt förhållande ”en positiv moralisk verklighet.”

Biskoparna betonade också att, fastän Kyrkan inte kan bedöma någons inre tillstånd av nåd, sakramental disciplin inte grundar sig på något sådant tillstånd utan på den ”synliga och objektiva situationen”; och att det är moraliskt otillåtet ”att gå in i sexuella relationer med någon som inte är ens legitima make eller maka för att undvika ytterligare en synd.”

De har också hävdat att de frånskilda omgifta bara kan få tillgång till kommunionen när de, med Guds hjälp och nåd och ett tålmodigt och individuellt pastoralt ledsagade, bygger upp en uppriktig intention att från ett givet ögonblick och framåt i tiden avstår från sådana sexuella relationer och för att undvika skandal.” Det är på detta sätt sann urskillning och autentiskt pastoralt ledsagande alltid kommit till uttryck i Kyrkan.”

De har ytterligare sagt att de som kränker det äktenskapliga bandet med den äkta maken eller maken inte får delta i kommunionen och att, ”Guds viljas uppfyllande ... är grunden för det andliga goda för människorna här på jorden och leder dem till kärlekens sanna glädje i det eviga livets frälsning.”

Biskoparna kallade de nyligen föreslagna pastoral normerna ”en väsentlig förändring” av Kyrkans tvåtusenåriga disciplin och tillade: ”en väsentlig föränderlig disciplin leder till slut till en förändring i den gällande läran.”

”Kyrkans obrutna magisterium ... har bevarat och troget fört vidare, såväl i doktrinen (i teorin) och i den sakramental disciplinen (i praktiken) på ett otvetydigt sätt (i teorin), utan skuggan av ett tvivel och alltid i samma betydelse och mening (*eodem sensu eademque sententia*), Kristi kristallklara undervisning i det som gäller äktenskapets ouplöslighet.”

Biskoparna sa att ett ingånget och fullbordat äktenskaps oupplöslighet är "Guds uppenbarade ord och Kyrkans tro," och att den sakramentala disciplinen inte kan stå i motsatsförhållande till det, "tack vare dess gudomligt upprättade natur."

I sig själv "exkluderar tron en formell motsägelse mellan tron, som bekänns, å ena sidan, och livet och sakramentens praktiska sida, å andra sidan", sa biskoparna med citat från Vaticanum II och skrifter av S:t Johannes Paulus II.

"Med tanke på den avgörande betydelse äktenskapets lära och disciplin, och den heliga eukaristin har, måste Kyrkan tala med en och samma röst. De pastorala normerna om äktenskapets oupplöslighet får därför inte motsägas mellan ett stift och ett annat, mellan ett land och ett annat," tillade de med citat från S:t Irenaeus av Lyon och S:t Thomas av Aquino.

Biskoparna framlade fylliga citat som stöd för existerande lära och praktik om äktenskapets oupplöslighet, bland annat av Salige Pius IX, Vördnadsvärde Pius XII, Salige Paulus VI, S:t Johannes Paulus II och av påvliga rådet för lagtexter.

"Som katolska biskopar, som ... måste försvara trons enhet och Kyrkans gemensamma disciplin, och vaka över att hela sanningens ljus går upp för alla människor, är vi av samvetet förpliktade att mot bakgrund av den nu pågående förvirringen förkunna äktenskapets oupplöslighet i enlighet med den föränderliga sanningen och den lika oföränderliga sakramentala disciplinen om äktenskapets oupplöslighet i enlighet med det kyrkliga läroämbetes tvåtusenåriga och oförändrade lära," skrev de.

"Som biskopar i det pastorala ämbetet, de som verkar för att sprida den katolska och apostoliska tron, är vi medvetna om detta vårt mycket allvarliga ansvar och om får plikt inför de trogna som av oss förväntar sig en offentlig och otvetydig trosbekännelse och den oföränderliga kyrkliga disciplinen som rör äktenskapets oupplöslighet," menade de.

De har gjort detta uttalande i S:t Johannes Döparens, S:t John Fischers och S:t Thomas Mores anda, som blev martyrer för att stå fast vid äktenskapets ouplöslighet, och i den Saliga Laura Vicunas anda, som offrade sitt liv för sin mors omvändelse, hon som levde som konkubin.

Översättning januari 2018, Göran Fäldt

<https://www.catholicnewsagency.com/>